

[J. P. Larsen.]

maaske bevidst, er lidt langsom med Hensyn til Besvarelsen, ganske simpelt fordi man ikke kan give noget Svar, der passer for Nutidens Forhold. Derfor gik Arbejdet i Kommissionen ogsaa ud paa at faa ændret Loven og se, om man kunde komme bort fra den fortvivlede Klassificering, som ene skyldes Overlevering fra Lavstiden, der for længst er forbi og ikke gerne skulde komme igen, hverken paa den ene eller den anden Maade.

Lovforslagets § 1, hvori Lovens Omraade fastslaas, er ganske kort. Det slaas fast, at Loven omhandler selvstændig Næringsvirksomhed som industridrivende, Haandværker, handlende, Auktionsholder, Handelsagent, Vekselerer, Speditør og Vognmand samt Virksomhed som Revisor, Translatør, Dispachør, Mægler, Vejer og Maaler. Det er de tre første Grupper, industridrivende, Haandværkere og handlende, der har den største Betydning og Interesse. Man gaar her bort fra den tidligere Klassificering, og man har med Villie lagt an paa at gøre det saa enkelt som muligt. Der skelnes saaledes ikke mere mellem Engros- og Detailhandel, ligesom det heller ikke vil være nogen forment at have mere end eet Forretningssted i Kommunen, men dette sidste skal jeg komme tilbage til under et andet Afsnit.

Afsnit I omhandler Erhvervelse af Næringsret. I København er det Magistraten, udenfor København vedkommende Politimester, der udsteder Næringsbeviset eller Næringsbrevet, som det her hedder. Der var i Kommissionen fra enkelte Sider nogen Betænkelighed ved, at det blev Politimesteren, der kom til at udstede Næringsbrevene, det skulde synes mere naturligt, at det, i hvert Tilfælde for Købstædernes Vedkommende, blev Kommunalbestyrelsen. Der synes imidlertid at være en vis Ængstelse for at lade Kommunalbestyrelsen være bestemmende, naar der er Tale om Sager, der kan siges at have en i gammeldags Forstand embedsmæssig Karakter, og da det ikke er af afgørende Betydning, hvem der meddeler Næringsbrev, skal jeg indskrænke mig til denne Bemærkning derom.

Betingelserne for at kunne erholde Næringsbrev er, bortset fra Alderen, noget nær de samme som for at kunne udøve politisk Valgret. Dog bortfalder et Næringsbrev ikke, selv om den vedkommende ved Dom findes skyldig i en vanærende Handling, idet det i Lovforslagets § 15

fastslaas, at det er vedkommende Ret, der afgør, om et tidligere erhvervet Næringsbrev midlertidig eller for bestandig skal bortfalde. Dette er noget nyt, men, som det forekommer mig, meget tiltalende, idet en absolut Bortfalden af Næringsbrev ved begaaet vanærende Handling maa siges at være uheldig, da Forbrydelsen eller Handlingen jo ikke altid staar i Forbindelse med vedkommendes Erhverv, og til syvende og sidst bør dog alle, ogsaa straffede Personer, have Lov til at ernære sig.

Man er i Lovforslaget gaaet bort fra den hidtidige Form for Betaling for Næringsbreve, de saakaldte „Kendelser“, der egentlig virkede som en Slags Næringsskat, der tilfaldt Kommunerne. Denne Form for Beskatning bør vist nu forlades. Næringslivet beskattes jo nu paa saa mange andre Maader, og det kan ofte være besværligt nok for den, der ønsker at begynde en Forretning, saa at man ikke fra det offentliges Side bør lægge vedkommende flere Hindringer i Vejen end højst nødvendigt. Forslaget holder sig derfor til en mindre Registreringsafgift, 20 Kr., der ikke kan siges at virke trykkende og er ens for alle Næringsbreve. Jeg er ikke blind for, at Kommunerne maaske vil være mindre begejstrede for denne Bestemmelse, thi den vil, skønmæssigt set, betyde en Forringelse af Kommunernes Indtægt af Kendelser for Næringsbeviser med $\frac{3}{4}$. I 1923—24 var Kendelsernes samlede Sum 1 087 000 Kr., der fordelte sig med 345 000 Kr. paa København, 55 000 Kr. paa Frederiksberg, 318 000 Kr. paa Provinsbyerne og 369 231 Kr. paa Sognekommunerne. Siden den Tid, da Afgiften var paa sit højeste, er den gaaet betydeligt ned, og selv om en Indtægtsnedgang aldrig er behagelig, vil denne dog, fordelt paa samtlige Kommuner, neppe betyde saa stort for den enkelte.

Andels- og Brugsforeninger er ogsaa efter dette Forslag fritaget for at løse Næringsbrev, forudsat at de alene fordeler Varer indenfor Medlemmernes Kreds. Jeg er ikke uvidende om, at der fra de mere private Erhvervs Side ikke ses med blide Øjne paa dette Forhold, men naar Krav er fremsat om, at saadanne kooperative Organisationer burde ind under Næringsloven i alle Forhold, skyldes dette dog vistnok nærmest Ønsket om at faa Andels- og Brugsforeningers Overskud beskattet, selv om dette fordeles til Medlemmerne og paa denne Maade bliver Genstand for Beskatning. Men Skattespørgsmaal hører ikke hjemme i Næringsloven, og man har heller